

„To je res, nalašč sem vas sunil, saj ste tudi vi mene nalašč držali, da se ne bom mogel ganiti, a nazaj pa nisem gledal; in ti, Polde, kdo je Blažon blažonasti, reci mi še enkrat!“ je kričal Nace in iskal vzroka, da nabije še Poldeta. Bil je namreč neusmiljen, zato se mu je zdelo najlepše, ako bi jokali vsi štirje, češ, šele potem bi bila prava zmaga.

„Ti si Blažon blažonasti, ti, da, ti si Blažon blažonasti, Blažon blažonasti, Blažon blažonasti, samo udari me, boš videl potem,“ mu je odgovarjal razjarjeni Polde nepremišljeno in sirovo.

„Kaj, ti boš mene?“ se zadere Nace in ga sune nekolikokrat v rebra, da mu upade ves pogum in se loti jokati še on.

„Misliš, da nas boš res tepel, ti, ki si vedno zaprt in ki nikoli nič ne znaš v šoli,“ se raztogote vsi štirje in se zakade vanj ter ga vržejo po tleh . . .

Blažona so sedaj tako nabili, da je jokal tudi on, jokali so tedaj vsi.

In to jih je izpametovalo. Nič več se niso vedli nedostojno in nič več niso postopali po cestah in potih. Kaznovali so se sami. In ta kazen je pomagala.

Žopet v šolo!

*Kadar Anka vstane,
v šolo se napravi —
torbica na roki,
ruta je na glavi!*

*V srcu pa je volja,
v srcu je veselje,
spremljevalke njene
so visoke želje:*

*Da bi bila zdrava,
srečna in učena,
ko iz Anke zraste
spoštovana žena.*

*Solnce sije z neba,
ko gre Anka k šoli,
da bi ji to solnce
ne zašlo nikoli!*

E. Gangl.

